

“Ô Vàng Ô ! ”

Thế rồi cũng đến cái ngày ấy. Ngày vợ chồng tôi chia tay cuộc sống mười năm trong khu tập thể đất hẹp người đông-lắm chuyện. Với số tiền chắt chiu từ đồng lương và nhuận bút còm cõi chúng tôi mua được một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô.

Ngót hai chục năm rồi và vốn là người không có duyên với các con số nên ngày dọn đến nhà mới thì tôi không còn nhớ chính xác. Vợ tôi khác. Cô đã trịnh trọng cất tờ lịch hôm ấy vào ngăn kéo tủ. Trong đó còn có mấy tờ lịch "lịch sử" nữa mà tôi không tài nào nhớ nổi. Nhưng chuyện xảy ra trong ngày dọn nhà mới thì tôi không bao giờ quên...

Mở màn chiến dịch làm đẹp tổ ấm do vợ chỉ huy, tôi bắc chiếc ghế đầu tháo gỡ bức ảnh chân dung người chủ cũ vẫn còn treo trên tường: cô Hai, người đàn bà đơn độc vừa qua đời cách đây mấy tháng.

"Vị trí ấy xứng đáng dành cho ảnh đám cưới của tụi mình". Vợ tôi nói thế.

Ghế thấp, rướn cả người mới chạm đến ảnh cô Hai. Chân run dữ vì chẳng mấy khi tôi phải leo trèo như thế. Bỗng đâu một con chó vàng gầy còm lăm lăm đột ngột xông thẳng vào phòng khách, không kịp sủa gâu gâu báo động đã tót ngay chân tôi. May chỉ rách tới lớp vải quần jean thôi. Nhưng chừng đó cũng đủ cho tôi chết khiếp, suýt té nhào xuống sàn. Vợ tôi từ nhà bếp kịp xách chổi xông lên ứng cứu. Con chó bỏ chạy mất hút.

Qua cơn sợ, tôi leo lên ghế, tiếp tục công việc. Khi tay tôi vừa khẽ chạm vào bức chân dung cô Hai, con chó lại xuất hiện và lao vào tấn công ngay. Lần này đã thủ sẵn thanh gỗ dài, vợ tôi vừa giáng trả quyết liệt (nhưng chỉ đánh trúng vào không khí) vừa la bải bải (vì quá hãi). Tôi nhảy phóc xuống, chụp cái ghế đầu phang đại. Trúng đòn đau, con chó vàng kêu ăng ẳng, cúp đuôi chạy biến. Vợ chồng tôi lặng lẽ nhìn nhau sau trận chiến không chờ đợi. Hai gương mặt thất thần, lăm lăm mồ hôi.

"Nghỉ chút xem sao...". Tôi bảo.

"Kìa anh, nó quay lại kìa!". Vợ tôi thì thào, một tay đặt lên ngực, mắt nhìn trần trời ra đường.

Cái bóng vàng ám ảnh lượn lờ đầy cảnh giác ngoài cửa. Nó chọn một khoảng cách an toàn nằm bẹp xuống, vừa trông chừng vào nhà vừa liếm vết thương.

"Đóng cửa lại, anh". Vợ tôi đề nghị.

Nhưng tôi đã điên tiết xông ra với thanh gỗ, quyết ăn thua đủ với con chó vô cớ gây sự người hiền lương. Nó vụt nhòe dậy, chum bốn chân thủ thế, mắt vẫn đỏ những tia máu giận dữ, miệng nhe hết răng trắng hếu. Tôi và nó vờn nhau lừa miêng.

Bà cụ hàng xóm bước ra:

"Cậu đừng đánh con Vàng tội nghiệp, nó hiền lắm!"

Nể tuổi tác của bà, tôi nén được một câu trả lời đốp chát "Thế mà hiền đấy à?".

Thấy tôi còn uất ức, bà cụ kéo tôi vào nhà tôi, chỉ lên bức ảnh chân dung thiếu phụ, phân giải:

"Cô Hai đây sống một mình với con Vàng. Người đứng ra bán nhà cho anh chị là cháu của cô ấy. Khi cô Hai chết, anh chàng thừa kế này đến dọn sạch các thứ, chỉ quên mỗi bức ảnh! Từ ngày đó, con Vàng đi kiếm ăn quanh quẩn trong xóm rồi về nhà nằm ngó lên ảnh chủ rên ừ ừ như con nít khóc, thật tội..."

Vợ tôi lau nước mắt, lẳng lặng xuống bếp làm đĩa cơm, mang ra đường, đặt trước mặt con Vàng. Nhưng con vật giật mình cảnh giác thối lui, cúp đuôi bỏ đi thẳng.

"Ô Vàng ô!...". Bà cụ gọi giật.

Con Vàng dừng chân, ngoảnh lại, rồi mon men đến gần bà cụ, mắt lăm lét trông chừng vợ chồng tôi. Bà cụ khẽ đẩy đĩa cơm về phía nó. Con chó vục mõm ăn ngấu nghiến.

Tôi đi công tác ba hôm sau trở về, bất ngờ thấy vợ đang tắm cho con Vàng trước sân. Cô liến thoắng:

"Gọi mãi nó vẫn sợ, em bắt chước bà cụ: Ô Vàng ô! Thế là nó chịu phép. Có lẽ hồi còn sống cô Hai vẫn gọi nó như thế..."

Bước chân qua ngưỡng cửa, tôi bắt gặp đôi mắt của cô Hai trên tường. Vợ chồng tôi quyết định giữ nguyên bức di ảnh ấy cho con Vàng. Đôi mắt của cô rung rung nhìn ra sân, nơi con Vàng đang rên lên ừ ừ vì được tắm tấp như ai.